

عنوان مقاله:

برآورد شاخص ترکیبی آسیب پذیری و تاب آوری اقتصاد ایران

محل انتشار:

فصلنامه اقتصاد و الگو سازی (اقتصاد سابق), دوره 7, شماره 28 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 29

نویسندگان:

اسمعیل ابونوری - استاد گروه اقتصاد دانشکده اقتصاد، مدیریت و علوم اداری دانشگاه سمنان

حسن لاجوردی - دانشجوی دکترای علوم اقتصادی گروه اقتصاد دانشکده اقتصاد، مدیریت و علوم اداری دانشگاه سمنان

خلاصه مقاله:

هدف اساسی در این مقاله معرفی مفهوم آسیب پذیری و تاب آوری اقتصادی با توجه به شاخص های کمی است. آسیب پذیری از ویژگی های ساختاری است که منجر به افزایش نقاط ضعف اقتصاد در برابر شوک های برونزا می شود در حالی که تاب آوری اقتصادی به مفهوم توانایی سیاستی یک اقتصاد برای مقاومت در برابر شوک و بازیابی پس از تاثیر شوک تعریف شده است. در این تحقیق شاخص آسیب پذیری و تاب آوری اقتصادی ایران برای دوره ۱۳۶۹ تا ۱۳۹۲ برآورد شده است. این شاخص ها بر اساس متغیرهای منتخب در سه الگوی بریگوگلیو و همکاران (۲۰۰۸)، بورمن و همکاران (۲۰۱۳)، و آنگیون و باتس (۲۰۱۵) انجام و نتایج برای سه دوره ریاست جمهوری با عناوین سازندگی (۱۳۶۹-۱۳۷۶)، اصلاحات (۱۳۷۷-۱۳۸۴) و مهرورزی (۱۳۸۵-۱۳۹۲) برآورد و مقایسه شده است. نتایج این تحقیق نشان می دهد که میانگین شاخص آسیب پذیری در دوره مهرورزی دارای بیشترین مقدار در حالیکه میانگین شاخص تاب آوری در دوره اصلاحات در مقایسه با دو دوره دیگر بیشتر بوده است. طبق نتایج نرخ رشد تولید ناخالص داخلی سرانه با آسیب پذیری رابطه معکوس ولی با تاب آوری رابطه مستقیم دارد. بنابراین، اصلاح سیاست های اقتصادی با هدف کاهش وابستگی به درآمدهای نفتی، توسعه و تنوع در صادرات، کاهش کسری بودجه با انضباط مالی، مهار تورم با افزایش بهره وری و انصاف، و کاهش بیکاری با افزایش کیفیت آموزش، بعلاوه حکمرانی خوب (کاهش فساد، ثبات سیاسی، کیفیت مقررات و اثر بخشی دولت با شایسته سالاری) با اجرای خردمندانه می تواند موجب افزایش تاب آوری و کاهش آسیب پذیری شود.

کلمات کلیدی:

آسیب پذیری، تاب آوری، ثبات تولید ناخالص داخلی، ایران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1301467>

